

*tanítványai pedig ezzel a kéréssel fordultak hozzá: Magyarázd meg nekünk a szántóföldben nőtt konkoly példázatát!*³⁷ *Ő pedig így válaszolt nekik: Az, aki a jó magot veti, az Emberfia,*³⁸ *a szántóföld a világ, a jó mag a mennyek országának fiai, a konkoly a gonosz fiai,*³⁹ *az ellenség, aki elvetette a konkolyt, az ördög; az aratás a világ vége, az aratók pedig az angyalok.*⁴⁰ *Ahogy tehát a konkolyt összegyűjtik és megégetik, úgy lesz a világ végén.*⁴¹ *Az Emberfia elküldi majd angyalait, és összegyűjtene országából minden botránkozást okozót és gonosztevőt,*⁴² *és a tüzes kemencébe vetik őket: ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.*⁴³ *Akkor majd az igazak fénylenek Atyjuk országában, mint a nap. Akinek van füle, hallja!*

Kedves Testvéreim!

Ma már egyetemi kutatások zajlanak abban a témában, hogy miért szeretjük annyira a krimiket, mikor valójában egy nagyon egyszerű sablonra épülnek: történik egy bűntény, a nyomozó vizsgálódik majd elkapja a tettet. És mi újra és újra elolvassuk, megnézzük az újabb részeket. Azt mondják azért tesszük, mert az emberben benne él a titok megfejtése iránti vágy. Vajon én meg tudnám-e oldani azt a rejtéjt, átlátok-e a szitán?

Van egy könyvünk, amelyben rövid történetekben feladott fejtörők vannak. Az az érdekes, hogy általában nem bonyolult a megoldás, de maga a történet, és az emberi gondolkodás logikája tévútra vezet. Amikor kiderül, hogy milyen egyszerű volt a megoldás, akkor az ember a homlokára csap, hogy tényleg, ez miért nem jutott eszembe! Mert másban gondolkodtunk.

Pl.: Egy bankrabló, aki egyedül dolgozott, igencsak szeretett volna meggazdagodni. Amikor behatolt a bankba, feltett szándéka volt, hogy kirabolja azt. Azonban amikor röviddel később végzett, egyáltalán nem volt nála pénz. Ennek ellenére meglehetősen elégedett volt. Miért?

A megoldás természetesen meglehetősen egyszerű. Ez a típusú rejtvény arra játszik, hogy fogalmaink tévútra vezetnek minket. Bankrablás és gazdagság szavainkhoz a pénz a kulcs. A megoldás pedig: Azért nem volt nála pénz, mert aranyrudak lapultak a zsebében.

Más feladványokban szükség van segítségre, egy külső megközelítésre, egy bennfentes információra.

Örökélet vasárnapja van. Figyelmünket az egyházi év utolsó vasárnapján egyszerre fordítjuk a múlt és a jövő felé. Emlékezünk, ahogy a mécsesek is emlékeztetnek elhunyt szeretteinkre. De mindeközben a jövőt is kutatjuk. Keressük a megoldást, egy olyan titokba szeretnénk belemélni, amelyről nem sokat tudunk. Mi történik velünk halálunk után?

Beszélggettünk erről egyik alkalmunkon, és arra jutottunk a Biblia alapján, hogy viszonylag egyszerű a megoldás. De az ismeretlentől való félelem, a halál véglegessége a veszteség érzése mind-mind tévutakra vezet.

A halál utáni élet lehetőségével minden kor, minden kultúrája foglalkozott valami módon. A legtöbben azt gondolták, hogy a halál utáni lehetőségek azon múlnak, hogy itt a földön milyen életet élt valaki. Ha jó ember volt jó, ha gonosz ember volt, akkor a túlvilágon is rossz sora lesz. És valóban, ha a Bibliát olvassuk akkor is erre a következtetésre juthatunk. Ezért van az, hogy halotról jót vagy semmit, tehát mélyen hallgatunk arról, hogy elhunyt szeretteink esetleg súlyos bűnökkel távoztak. Jó ember volt, mondjuk és ezzel azt gondoljuk biztosítjuk az útját a mennybe. Egy idő után pedig magunkat is meggyőzzük: jó ember volt. De még az is lehet, hogy ez igaz. Viszont bárki, bármit állít olyan ember nincs, aki sosem vétett, aki makulátlanul tiszta lenne. A Biblia is azt tanítja, hogy törekedni a jóra az egy nagyon hasznos dolog. A társadalmi együttélés miatt még szükséges is. De a Biblia nem állítja sehol sem azt, hogy a jóra való törekvés, és az erkölcsileg vett jó élet a halálunk után bármit is érni fog.

Jézus, amikor az örök életről, a mennyek országáról beszél, ezt példázatokban teszi. Miért? Mert minden más félreérthető. A példázat egy olyan történet, ami körülírja, a mi fogalmainkkal megmagyarázza a lényegét. A példázatokkal két probléma szokott lenni általában. Az első, hogy már magát a példát sem értjük, a másik, hogy a nincs meg hozzá a kulcsunk. Jézus mindkettőhöz ad megoldást. Hogy értsük a példákat, ezért nagyon egyszerű, hétköznapi történeteket használ, kulcsot pedig ő maga ad, ha azt kérik tőle.

Mai alapigénknél is ezt történik, a tanítványai kérik, hogy magyarázza el a búza és konkoly példázatát számukra, mert nem értették.

Maga a példázat így hangzott:

Hasonló a mennyek országa ahhoz az emberhez, aki jó magot vetett a szántóföldjébe. ²⁵De amíg az emberek aludtak, eljött az ellenség, konkolyt vetett a búza közé, és elment. ²⁶Amikor a zöld vetés szárba szökött, és már magot hozott, megmutatkozott a konkoly is. ²⁷A szolgák ekkor odamentek a gazdához, és azt kérdezték tőle: Uram, ugye jó magot vetettél a földedbe? Honnan van akkor benne a konkoly? ²⁸Ellenség tette ezt! - felelte nekik. A szolgák erre megkérdezték: Akarod-e, hogy kimenjünk, és összeszedjük a konkolyt? ²⁹Ő azonban így válaszolt: Nem, mert amíg a konkolyt szednétek, kiszaggatnátok vele együtt a búzát is. ³⁰Hadd nőjön együtt mind a kettő az aratásig, és az aratás idején megmondom az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, kössétek kévébe, és égessétek el, a búzát pedig takarítsátok be csűrömbé.”

Mit mond ez a történet az isten országáról? Szinte mindent. Ehhez viszont értenünk kell mi mit jelent. Jézus magyarázata a következő:

Az, aki a jó magot veti, az Emberfia, ³⁸a szántóföld a világ, a jó mag a mennyek országának fiai, a konkoly a gonosz fiai, ³⁹az ellenség, aki elvetette a konkolyt, az ördög; az aratás a világ vége, az aratók pedig az angyalok. ⁴⁰Ahogy tehát a konkolyt összegyűjtik és megégetik, úgy lesz a világ végén. ⁴¹Az Emberfia elküldi majd angyalait, és összegyűjtenek országából minden botránkozást okozót és gonosztevőt, ⁴²és a tüzes kemencébe vetik őket: ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás. ⁴³Akkor majd az igazak fénylenek Atyjuk országában, mint a nap. Akinek van füle, hallja!

Búza és konkoly jó és gonosz, de nem olyan értelemben, hogy jót vagy gonoszt „terem” valakinek az élete. A jó itt azt jelenti: az Isten szerint való, az Istentől született, van hite, méghozzá Krisztushite. A gonosz pedig a hitelenség szinonimája. Azokat jelzi, akik Isten nélkül képzelik el az életet. Az ítéletben ez dönt. A halálunk után nem az számít elsőrenden, hogy ki mit tett, hanem az, hogy hitt-e Jézus Krisztusban, mint megváltójában vagy sem. Természetesen, aki hitt, annak az életén is meg kell látsania ennek. Ezt sem szabad elfelejteni, mert mondhatja valaki, és mondják is, hogy hiszek, de ha annak a hitnek nincs gyümölcse, akkor az a hit, nem az üdvözítő Istenbe vetett hit.

A keresztyén ember tudja, hogy nem tökéletes, és sosem lesz az az Isten előtt. De nem is ezzel kérkedik, hanem amikor oda kell állni az Isten ítélőszéke elé, akkor azt tudja mondani: Uram bűnös vagyok, de ne az én bűneimet nézd, hanem nézz krisztusra az én Uramra, megváltómra, aki, és nézz az én hitemre. Hiszek Uram, segíts az én hitelenségemen.

A példázat beszél az ítéletről is. De csak azok részesülnek benne, akik nem hittek, ők azok akiket a tüzes kemencébe vetnek. Azok számára, akik hisznek, akik a példázat szerinti búza nem lesz részük az ítéletben, hanem *fénylenek Atyjuk országában, mint a nap.*

Búza vagy konkoly? Hit vagy hitelenség? Az örök életünk kulcsa, a megoldás a nagy talányra: Jézus Krisztus, és az ő keresztye. Ez a jele annak, amiről Péter is ír az oltár előtt felolvasott igében: *mert nem azt akarja Isten, hogy némelyek elveszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen.*

Isten elhelyezte a megoldást a mi lesz velünk a halálunk után kérdésre. A válasz ma már egyértelmű, hit vagy hitelenség dönt. És mi a te válaszod Isten hívására?